

EEN BEZOEK AAN HET VERLEDEN

Beeld: Rik Versteeg

Ik zit in een auto en kijk uit het raam terwijl we aan het rijden zijn. De omgeving om me heen ziet er maar al te bekend uit. Een paar jaar geleden had ik nog gezworen dat ik nooit meer naar deze achterbuurt terug zou gaan. De buurt waar ik ben opgegroeid. Het haalt pijnlijke herinneringen naar boven. Toch ben ik hier nu, zodat ik hopelijk dingen beter kan verwerken. Gedachten schieten door mijn hoofd en ik vergeet dat mijn vriendin en een paar bodyguards ook nog in de auto zitten.

Sommige mensen denken dat beroemde acteurs hun status voor lief nemen, dat ze strooien met hun geld en niet sympathiek zijn. Na een aantal jaar in de acteerwereld te hebben gewerkt, kan ik je vertellen dat die uitspraken vaak niet kloppen. Als acteur is het belangrijk dat je jezelf kunt inleven in de hoofdpersoon, anders komt het verhaal niet realistisch over. Zelfs slechteriken dragen een verhaal met zich mee. Ze zijn natuurlijk niet voor niets het verkeerde pad op gegaan. Ik vind dat persoonlijk een van de leukste rollen om te spelen.

Soms zit er inderdaad iemand in deze branche die naast zijn schoenen gaat lopen. Dat sluit ik niet uit, maar ik kan je beloven dat niet iedereen zo is. Ikzelf draag bijvoorbeeld mijn eigen bagage met me mee en heb hard moeten werken om te zijn waar ik nu ben. Op een toneelschool ben ik nooit aangenomen, omdat ik het 'volledige pakket' dat een acteur nodig zou hebben niet had. Ze vertelde me dat ik maar iets anders moest gaan studeren. Goh. Ik vraag me af wat er door hun hoofd gaat wanneer ze me weer een keer op het scherm van de bios zien. Of durven ze uit schaamte niet te kijken? Niet alleen deze 'professionals' hebben

mijn dromen uitgelachen, maar mijn familie en kennissen ook.
'Je moet verder studeren, want je moet geld voor later hebben.' Of: 'Michael, er zijn zo veel mensen die acteur of actrice willen worden. De kans is erg klein dat jij dat geluk hebt.'
Wat ben ik blij dat ik een eigenwijs persoon ben en niet heb geluisterd naar die negatieve dingen. Voor hetzelfde geld had ik mijn hoop kunnen verliezen en op mijn tachtigste alleen maar kunnen denken: had ik maar, had ik maar.

Ik word uit mijn gedachten gehaald wanneer de auto waarin ik zit, stopt. Plotseling begint mijn hart overuren te werken. Waarom ben ik nu toch zo nerveus? Dat is een retorische vraag. Natuurlijk weet ik waarom. Dan voel ik hoe er een warme hand op mijn been wordt gelegd. De rust in mijn lichaam keert meteen terug. Dat is de magie die mijn vriendin bezit.
'Wil je dat ik met je mee ga?', vraagt ze. Ik pak haar hand vast en kijk haar aan.
'Eigenlijk wel. Maar de kans is groot dat er foto's van ons worden gemaakt. De paparazzi weten je op de gekste momenten te vinden. Als je dat erg vindt, hoef je niet per se mee te gaan.'
Ze geeft me een dodelijke blik.
'Debiel. Maak je maar geen zorgen om mij, maar om jezelf. Je bent lijkwit. Gaat het met je?'

Ik zie hoe haar ogen een emotie van mijn gezicht proberen af te lezen. Iets wat tot nu toe nog nooit was voorgekomen.
'Ja, het gaat. Kom. Ik laat je zien in wat voor buurt ik ben opgegroeid.'
Ze plaatst een kus op mijn lippen en knikt. 'Ik hou van je.'